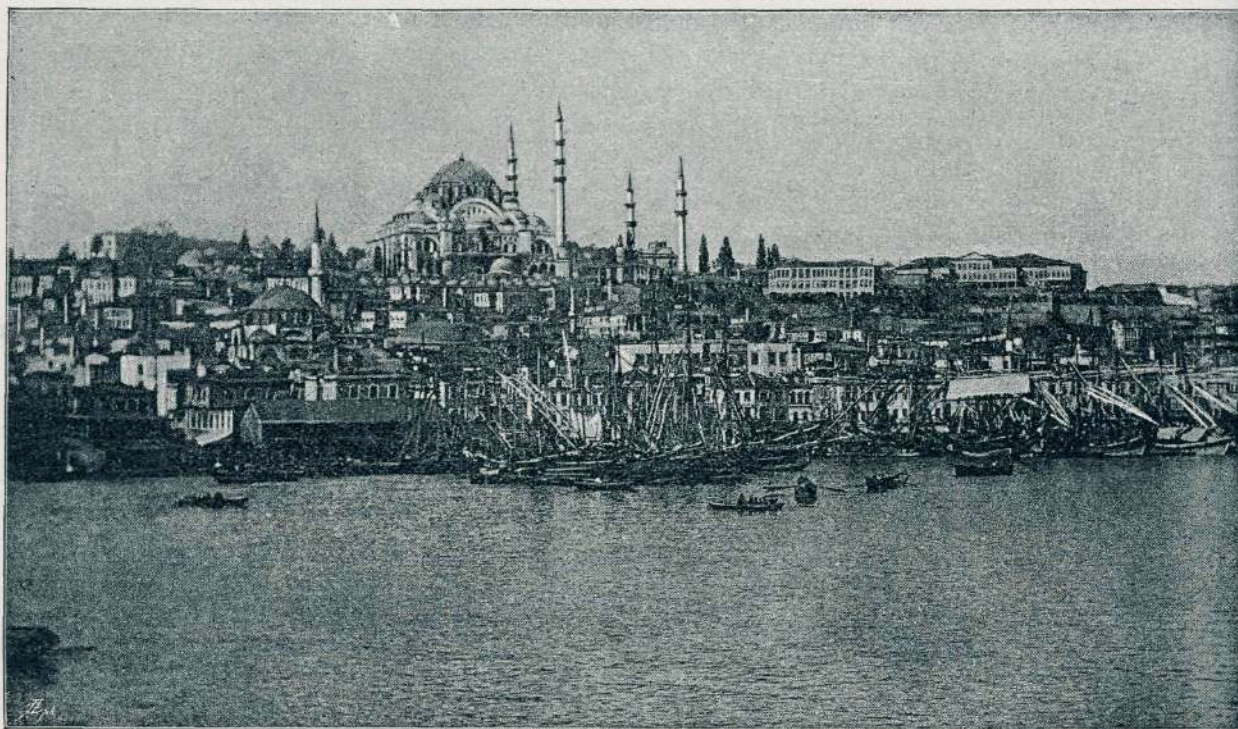


grajci. Črn frak in črne, ne preozke hlače: to je oprava bogatega Turka, modernizirane seveda. Temno polt imam že izza otročjih let; črni lasje in črne obrvi — kot nalašč. Sedaj pa še fes na glavo! „Vsak Vas bo imel za pristnega Turka“, me zagotavlja gostilničar. Pogledam se v ogledalo: „Bon jour, monsieur Abdallah!“ Manjka mi samo še brčic pod nosom. Nič ne dé; obrit bom še bolj imponiral. Ibrahim-paša sade Mehemmed efendi jo odrine čez Galatski most tja

nodoheji in kafeneji: vse še vrsti drugo za drugim.

Prerijva se skozi gnečo do turške pošte. Ni posebno veliko poslopje; tudi lepo ni po našem okusu. Za Turčina je seveda lepa palača. Pred njo so postavili pisachi svoje mize. Za nekaj par napiše učeni pisar stari mamic dolgo pismo do sina, ki služi pri vojaki tam doli nekje pri Bagdadu. Pred pošto si lahko omisliš za nekaj piastrov pečat, ki ti ga v par minutah izgotovi „pe-



Pogled na Carigrad iz Zlatega roga.

gori v Stambul. In res, živ krst se ne ozre name. Baedeker, pri mojem fesu si se zmotil!

Komaj prestopiva Galatski most, že naju pozdravlja lepa velika džamija Jeni Valide. V okolici te džamije je največ prometa na južni strani Zlatega roga. Tu je Ribji trg, Sadni trg in bogve kaj še. Prodajalci ti upijejo, da te boli glava. Kočije prihajajo čez most; tramvaj vozi odtod tja gori v pravo mesto. Prodajalnice, kavarne, turške seveda, nekaj hotelov nižje vrste, grški kse-

čatar“ v turških črkah prav lično in lepo. — Ker turška pošta ni zanesljiva, so si posamezne države, kakor Avstrija, Nemčija in Francija, v mestu postavile lastne pošte. Zaradi njih je lansko pomlad med turško vlado in med evropskimi poslaništvi nastal resen prepir, ki se je poravnal s tem, da je ostalo vse pri starem.

Če zaviješ po ulici na levo, prideš do kolodvora balkanske železnice, ki je lepa novodobna stavba. Mi jo pa zavijmo rajši